

Magyar Mesék

A legszebb magyar állatmesék

Roland

A legszebb magyar állatmesék

Roland

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.

Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-963-9786-92-9

Illusztrálta: Fekete Szabolcs

Kiadás vezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Dürer Nyomda Kft., Gyula

Tartalomjegyzék

A lompos medve.....	4
A mezei nyúl és a sündisznó.....	8
A kakas és a pipe.....	12
Sündisznócska lovagol	14
A kolbász, a béka és az egér	18
A tréfás farkas	20
A szegény ember és a róka	24
A szállást kérő róka.....	29
A bujdosó macska	34
A nyughatatlan méhecske.....	38
Az iregi kakasok	42
Zörgő és Görgő	44
Az őzhús.....	49
A szamár meg az oroszlán.....	53
A szamár füle.....	57
A róka meg a pacsirta	58
A vén kutya.....	60
A róka és a szarka	63
A telhetetlen kecske.....	67
Farkas-barkas.....	72
A farkas koma kántorsága	76
A szürke ló	79
A ló meg az egér.....	83
Ki a legerősebb?.....	84
A macska meg az egér	88
Kié a bunda?.....	90
Az egerecske	92
A medve és a macska.....	96
A kecskecsősz	100
A nagyhatalmú sündisznócska	104
Osztozkodik a róka.....	108
A szegény ember kakasa.....	110
A macska.....	116
A farkas, a róka, a nyúl meg a varjú	118
Kutya, macska, egér	120
A holló és a róka barátsága	122
A nyulacska harangocskája.....	124
A róka és a vadkacsák	128

A lompos medve

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Egy nap kiment az erdőbe, ott felmászott egy vadkörtefára, annak is a legtetejébe. Szedegette a vadkörte, hol a szájába, hol a zsebébe, többet a szájába, mint a zsebébe. Amint ottan eszegetett, arra jött egy nagy lompos medve. A hátán volt egy hatalmas zsák, és mondta a legénykének:

– Te legényke, adjál nekem abból a jó kásás vadkörteből, bizony nem bánod meg! Lekiáltott a legényke:

– Dehogyan adok, tudom, hogy nem a vadkörte fája fáj a fogad, hanem én! De a medve addig beszélt, hogy így és úgy, bizony isten nem bántja, hogy a legényke lejjebb mászott, s adott neki egy vadkörte.

Bezzeg, hogy a lompos medve mindjárt megkapta a karját, lerántotta, s a zsákba bedugta. Sírt a szegény legényke, hogy az erdő is zengett a sírásától. Rugdalódzott, kapálódzott, de mindhiába, a lompos medve bekötötte a zsák száját, fölkapta a hátára, s vitte árkon-bokron keresztül. Mikor egy jó félóra járásra lehettek, a medve letette a zsákot, hogy egy kicsit szuszsanjon. Leheveredett a földre, s ott abban a helyben el is aludt, mint a bunda.

Nó hiszen, egyéb sem kellett a legénykének. Amint hallotta a medve hortyogását, elővette fanyelű bicskáját, kihásította a zsákot és megtöltötte kővel, s mindenféle szűrős tövissel. Azzal uccu neki, vesd el magad, elszaladt, mintha szemét vették volna, s meg sem állott hazáig.

Közben fölébredt a medve, hátára vetette a zsákot, s ment tovább. De ahogy ment, szúrni kezdte a tövis. Visszaszólt nagy mérgesen:

– Te legényke, ne szurkálj, mert úgy meggyomrozlak, hogy halálod napjáig megemlegeted!

De hiszen annak beszélhetett, a tövis még jobban szurkálta.

– Hallod-e te, legényke - mormogott vissza a medve -, még egyszer mondom, hogy ne szurkálj, mert rútul jársz!

Bezzeg hogy beszélhetett a tövisnek. Szúrt az tovább, annyira, hogy a vér is kiserkent a medve bőréből. No de most igazán elhagyta a lompos medvét az istenes béketűrése. Földhöz csapta a zsákot, jól meggyomrozta, aztán ismét a hátára vette, s ment hazafelé.

Ahogy hazaért, mindjárt szólt az öreg ördögös szülének, aki nála lakott, hogy hamar töltse tele vízzel a nagy kondért, s forralja föl.

Az ördögös szüle teletöltötte a kondért, alája gyújtott, a medve pedig kioldotta a zsákokat, s ráfordult a legénykére:

– No, te macskabéka, bújj ki a zsákból! Most majd megemlegeted a szurkálásodat. Az ám, a legényke nem bújt ki a zsákból.

– Hiszen megállj, majd kibújsz te innét! - mormogott a medve.

Megfogta a zsáknak a két csücskét, jól fölemelte, megrázta, hadd hulljon ki belőle a legényke.

Bezzeg hogy kihullott belőle a sok kő s a sok tövis.

Hej, megmérgeződött a medve, hogy az ő eszén így túl tudott járni egy taknyos legényke. Megfogadta, hogy addig nem nyugszik, míg a legénykét ismét meg nem találja, és aztán többé nem is szabadul ki a körme közül. Ment egyenest az erdőbe, s hát a legényke ott van a vadkörtefa tetején, és eszegeti a vadkörtét, mintha semmi sem történt volna. Fölszól a lompos medve:

– Te legényke, adjál egy vadkörtét, Isten nevében.

– Nem vagyok bolond - szólt a legényke -, hogy aztán ismét a zsákodba dugj! De tudod mit? Nesze, lehajítok egyet - mondta a legényke.

– Ugyan ne félj tőlem - felelte a medve -, hiszen csak tréfáltam, mikor az előbb a zsákba dugtalak!

Addig beszélt, hogy így meg úgy, jótétel helyébe jót várjon, hogy ismét elbolondította a legénykét. Lecsúszott a fa tetejéről, s egy jó marék kásás vadkörtét lenyújtott a medvének.

No bizony, ha lenyújtott, meg is kapta a medve egyszeriben a legényke karját, lerántotta a fáról, bedugta a zsákba, fölvetette a hátára, s szaladt vele árkon-bokron keresztül, meg sem állott hazáig.

Otthon aztán adta az ördögös szülének a legénykét, megparancsolta, hogy gyújtson be a kemencébe, s a legénykét süsse meg. Ő majd az alatt alszik egyet.

Az ördögös szüle begyújtott a kemencébe, s mikor jó sok parázs égett, elővette a sütőlapátot, s mondta a legénykének:

– Na, te legényke, kuporodj rá a lapátra!

Ráült a legényke a lapátra, de ahányszor az ördögös szüle be akarta lódítani a kemencébe, mindig talpra ugrott.

– Hohó, nem úgy, fiam - mondta az ördögös szüle -, így nem tudlak bevetni a kemencébe. Csak csücsülj ott szépen.

– Ó, lelkem, nénémasszony - mondta a legényke -, én akárhogy próbálom, nem tudom, hogyan üljek, mutassa meg nekem kegyelmed!

Az ördögös szüle ráült a lapátra. A legényke pedig hirtelen megfogta a lapát nyelét, egy nagyot lódított rajta, s az ördögös szüle begurult a kemencébe.

Azt sem tudta a legényke, mit csináljon, merre szaladjon. Ő bizony, gondolta, felmászik a kémény tetejére, ott nem találja meg a lompos medve.

Na, fölébredt a medve.

Keresi, kiabálja mindenfelé az ördögös szülét, a legénykét, de híre-pora sem volt sem az ördögös szülének, sem a legénykének. Néz erre, néz arra, véletlenül feltekint a kéménybe, s hát ott ül a legényke. Felszól a lompos medve:

– Hát te oda, hogy kerültél, te legényke?

– Én bizony úgy - felelt a legényke -, hogy az ülepembe egy vasnyársat dugtam, s aztán egyet nagyot ugrottam.

– No, ha te úgy, én is úgy - mondta a medve.

Elővette a legnagyobb nyársat, ráült, aztán egyet ugrott, de bizony a nyárs belement a testébe, keresztülszúrta, s úgy elterült a földön, meg sem moccant.

Most már lemászott lé, s máig

a legénykének sem volt, akitől féljen, a kéményből, uccu neki, szaladt hazafélszalad, ha még haza nem ért.

A mezei nyúl és a sündisznó

Egyszer egy szép nyári napon künn a mezőn találkozott egy mezei nyúl egy sündisznóval. A mezei nyúl bosszantani kezdte a sündisznót. Azt mondja neki:

– Te sündisznó, ezekkel a horgas lábakkal, hogy mersz te megindulni, hogy is tudsz te menni?

A sündisznó nem hagyta magát, visszavágott szóval:

– Én ezekkel a horgas lábaimmal jobban tudok futni, mint te azokkal az egyenesekkel!

Azt mondja a nyúl:

– Én azt nem hiszem.

– Na, ha nem hiszed, akkor csináljunk egy fogadást, fussunk versenyt.

Ebben megegyeztek. Mikor kész volt a fogadás, akkor azt kérdi a nyúl a sündisznótól:

– Na, mikor futunk?

Azt mondja a sündisznó:

– Holnap reggel, mikor a nyolcórás vonat megy.

Azt mondja a nyúl:

– Miért nem most?

– Azért, mert haza kell mennem, hogy egyek. Holnap reggel nyolc órakor ebbe a pontos helybe legyünk mind a ketten.

Na, a sündisznó hazament. Otthon a felesége várta az étellel. Miután megvacsoráztak, hát elmesélte a feleségének, ami történt.

– Ni te, én fogadtam a nyúllal, hogy én jobban tudok futni, mint ő.

Azt mondja a felesége neki:

– Ne számárkodj, hát hogy tudnál te jobban futni, mint a nyúl?

– Hagyd csak el, majd kiokoskodjuk!

Másnap reggel felkeltek, megreggeliztek, s kimentek a mezőre. De nem arra a föld végére mentek, ahol kellett, hogy találkozzanak a nyúllal, hanem a másik végére. Ott a feleségét a sündisznó beállította az egyik barázdába. Azt mondta neki:

– Amikor a nyúl a másik barázdán ideér, akkor te jó előre kiált: "Én már itt vagyok!"

Akkor a sündisznó elment a földnek a másik végére, és ott találkozott a nyúllal.

– Szervusz, nyúl koma!

– Szervusz, sündisznó koma!

– Eljöttél?

– Eljöttem!

– Na, hát futunk?

– Futunk.

– Na de hogy futunk, hogy jobb legyen? - kérdezte a mezei nyúl.

Azt mondta a sündisznó:

– Én futok az egyik barázdában, s te a másikban, hogy ne akadályozza egyik a másikat a futásban.

– Helyes, jól van.

A nyúl megállott az egyik barázdában, a sündisznó a másikban. Akkor a sündisznó azt mondta a nyúlnak:

– Én számolok egy-kettő-hármat, s mikor a hármat mondom, elrugaszodom.

S a sündisznó számolt:

– Egy, kettő, három.

Akkor mind a ketten nekirugaszkodtak, de a sündisznó csak kettőt ugrott, s lebújt a barázdába. De a másik sündisznó ott volt a másik végében a földnek, s mikor a nyúl odaérkezett, akkor rákiáltott:

– Én már itt vagyok!

Akkor azt mondja a nyúl:

– Nem volt jó, még egyszer futunk!

Akkor visszafordultak, s kezdtek visszafele futni, de ez a sündisznó is csak kettőt ugrott, s lebújt. A nyúl tőle telhetőleg futott, úgy, hogy annál jobban még nem futott soha. Mikor a föld végéhez érkezett, a másik sündisznó azt kiáltja:

– Én már itt vagyok!

– Nincs jól, még egyszer futunk!

Visszafele is megfutamodtak. A sündisznó lebújt, a nyúl pedig futott tőle telhetőleg. Mikor érkezett a másik végére a földnek, a másik sündisznó szintén kiáltja:

–Én már itt vagyok!

– Megint nem volt jó - mondja a nyúl -, még egyszer futunk, negyedszerre is.

Na de a nagy futásban már nagyon reszketett a nyúl lába, és a föld közepénél elesett, nem bírt továbbmenni. A sündisznók pedig jól kikacagták a nyulat, övék volt a nyereség. Hazamentek nagy vidáman, s máig is élnek, ha a nagy kacagástól meg nem haltak.

A kakas és a pipe

Egyszer volt egy kakas meg egy pipe. Meghalt szegénykéknak az asszonyuk, nem volt mit egyenek, s elbujdostak az erdőbe. Amint ott mennek, mendegélnek, a pipe talál egy vadkörte, bekapja. Azám! De nagyobb volt a körte, mint a pipe gégéje, és megakadott.

– Jaj - mondja a pipe -, szaladj, édes kakaskám, hozz egy csepp vizet, mert mindjárt megfulladok!

Elszalad a kakas a kúthoz, s kéri:

– Adj, kút, egy csepp vizet, hadd viszem a pipének, mert megfullad a körtétől!

– Adok én jó szívvel - mondja a kút -, ha koszorút hozol szép leánytól.

Szalad a kakas a szép leányhoz.

– Szép leány, adj nekem egy koszorút, koszorút viszem kútnak, kút nekem vizet ad.

Vizet viszem a pipének, hogy meg ne fulladjon szegényke a körtétől.

Mondja a leány:

– Adok én jó szívvel, ha tejet hozol nekem a tehéntől.

Szalad a kakas a tehénhez, mondja:

– Tehén, adj nekem tejet! Tejet viszem leánynak, leány nekem koszorút köt, koszorút viszem a kútnak, kút nekem vizet ad, vizet viszem pipének, hogy meg ne fulladjon a körtétől.

– Adok én jó szívvel - mondja a tehén -, ha szénát hozol nekem.

Szalad a kakas a rétre, de a rét nem ad addig szénát, míg kaszát nem hoz a boltból.

Jaj, istenkém, szalad a kakas a boltba, kéri szépen:

